

Inger, der opdagede, at hun virkelig var noget træt, blev lidt betænkelig men tog dog tilsidst Plads paa Skraaningen, idet hun omhyggelig tildækkede Fødderne med sin Kjole.

Denne lille kyske Bevægelse virkede paa Pers Forelskelse ligesom det Aandepust, der bringer en ulmende Ild i Flamme. Først i dette Øjeblik gik det rigtig op for ham, hvor stærk og dyb hans Følelse for hende allerede var, hvor ganske ene-raadigt hendes lyse Jomfruskikkelse beherskede hans Fantasi.

Inger sad med et Græsstraa i Munden og saae ud over Engene. Hun havde bundet sin store, bløde Straahat ned om Ørene, saa den sluttede omkring Hovedet næsten som en Kyse. Det var sket af Hensyn til Blæsten; men forresten vidste hun godt, at det klædte hende. Hendes egen Fader havde engang i Spøg sagt, at hun med en saadan Hat blot manglede en blomstersmykket Stav og et lille hvidt Lam i Ledebaand for at ligne en forklædt Prinsesse i en Hyrdescene, — og for den Slags Udtalelser havde hun altid en god Hukommelse.

Per havde slaaet sig ned et lille Stykke fra hende. Han tvang sig pludselig til at se til den anden Side.

Jeg maa rejse, — og helst straks, sagde han til sig selv. Jeg vil ikke gøre mig latterlig ved at gaa her og blive Offer for en haabløs Forelskelse.

Efter at de var kommen til at sidde ned, var Samtalen helt gaaet istaa. Før Ingers Vedkommende var det ikke sket, fordi hun just ængstedes ved at være alene med ham; hun havde ingen Samvittighedsskrupler længer — ja, naar hun tænkte paa Moderens Advarsel, var hun ikke fri for at føle sig en Smule krænket over den paa Pers